

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Petra Mikeše a Milana Podhrázkého v právní věci žalobkyně: **Ing. Karolina Soilis**, IČO 65288297, se sídlem V Potočkách 1537/8, Praha 4, zastoupená Mgr. Ing. Janem Boučkem, advokátem se sídlem Opatovická 1659/4, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2019, čj. 164/2019-190-TAXI/5, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 4. 2023, čj. 5 A 5/2020-116,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně provozovala přepravu osob přes platformu Uber. Magistrát hlavního města Prahy (dále jen „magistrát“) rozhodnutími z 12. 11. 2018 a z 5. 3. 2019 shledal žalobkyni vinnou z porušení zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě. Žalobkyně se proti oběma rozhodnutím odvolala. Žalovaný usnesením z 8. 11. 2019 obě odvolací řízení spojil do společného řízení. V záhlaví uvedeným rozhodnutím následně podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nahradil výroky těchto dvou rozhodnutí magistrátu společným výrokem. Dle společného výroku A) se žalobkyně dopustila přestupku podle § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě, neboť v rozporu s § 9 odst. 2 písm. a) tohoto zákona nezajistila, aby byl při poskytování taxislužby ve dnech 11. 4. 2018, 19. 6. 2018 a 23.

7. 2018 ve vozidlech přítomen doklad či jeho kopie o oprávnění k podnikání. Dále žalovaný rozhodl, že se žalobkyně dopustila přestupku podle § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě, neboť v rozporu s § 21 odst. 1 tohoto zákona provozovala ve dnech 11. 4. 2018, 19. 6. 2018, 27. 6. 2018 a 23. 7. 2018 taxislužbu vozidly, která nebyla zapsána v evidenci vozidel taxislužby (pozn. NSS: podrobně jsou tyto skutky popsány v bodě 1 v záhlaví uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze). Výrokem B) svého rozhodnutí uložil žalovaný žalobkyni pokutu ve výši 525 000 Kč, a to podle § 35 odst. 6 písm. a) a b) zákona o silniční dopravě, ve spojení s § 46 odst. 1 a 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“).

[2] Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Nejprve se zabýval otázkou, zda spojením dvou řízení došlo k porušení práva žalobkyně na spravedlivý proces. Jelikož k zahájení řízení o prvním z těchto skutků došlo 16. 8. 2018, byla splněna podmínka spáchání přestupků do zahájení řízení o prvním z nich podle § 88 odst. 3 přestupkového zákona. Dle § 140 odst. 1 správního řádu může správní orgán spojit řízení, povede-li to k hospodárnosti. Spojuvaná řízení se týkala stejné žalobkyně a stejných přestupků, byť spáchaných v jiných časech. Žalovaný přitom správně reflektoval, aby v případě takového spojení řízení byl uložen úhrnný trest podle absorpční zásady. Výroky rozhodnutí žalovaného jsou formulovány precizně. Žalobkyně spojení těchto řízení sama navrhovala, byť v řízení o žalobě toto spojení řízení nelogicky uplatňuje jako žalobní námitku. Tímto spojením nebyla postihnuta na svém právu na obhajobu a ani nedošlo k porušení zásady dvojinstančnosti. Žalovaný se zabýval oběma odvoláními žalobkyně. Žalobkyně měla možnost se seznámit s usnesením z 8. 11. 2019. Městský soud se nemohl řídit závěry svého rozsudku z 21. 12. 2021, čj. 8 A 103/2019-46, neboť ten byl Nejvyšším správním soudem zrušen rozsudkem z 12. 10. 2022, čj. 10 As 18/2022-26. V něm Nejvyšší správní soud uvedl, že vedení společného řízení je u souběhu přestupků naopak žádoucí a povinné.

[3] Městský soud se dále zabýval námitkami, kterými žalobkyně namítala nedostatky ve výrokové části rozhodnutí žalovaného. Městský soud popsal náležitosti výroku rozhodnutí, jak je stanoví právní řád [§ 68 odst. 2 správního řádu ve spojení s § 93 odst. 1 písm. b) přestupkového zákona] a judikatura (rozsudek NSS z 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/20006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS, či usnesení rozšířeného senátu NSS z 31. 10. 2017, čj. 4 As 165/2016-46, č. 3656/2018 Sb. NSS, body 21 a 34). Rozhodnutí žalovaného tyto náležitosti splňuje. Z výroku A) jeho rozhodnutí je zřejmé, jaká zákonná ustanovení měla žalobkyně porušit, a sice že ve vozidlech měl být přítomen doklad či jeho kopie o oprávnění k podnikání. Skutečnost, že žalovaný neuvedl konkrétní bod z ustanovení § 9 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě, nečiní jeho výrok nesrozumitelným. Žalovaný vymezil posuzované skutky jednoznačně. Dle žalobkyně nelze z výroku A) zjistit, zda je postižena za několik přestupků či za jeden pokračující přestupek. Z návětí tohoto výroku ovšem jasně vyplývá, že žalobkyně byla *uznána vinnou z přestupků*. Ve výroku B) je zase uvedeno, že se žalobkyni *ukládá správní trest pokuty*. Z rozhodnutí žalovaného je tak jasné, že ten posuzoval několik přestupků.

[4] Městský soud se dále zabýval námitkou o nesprávnosti kontrolního protokolu. Z judikatury vyplývá, že není-li prokázán opak, tak je kontrolní protokol jako veřejná listina nadán presumpcí správnosti (rozsudek NSS z 30. 5. 2008, čj. 4 As 21/2007-80). Žalobkyně jednak nesporuje skutková zjištění vyplývající z protokolu, a navíc je tento protokol

pokračování

srozumitelný, a proto z něj správní orgány mohly vycházet a nemusely dokazování dále doplňovat. Žalobkyně dále namítá, že kontrolu jízdy v taxislužbě nelze zahájit a provádět pouze tzv. přizvanými osobami bez přítomnosti kontrolního orgánu. Z judikatury vyplývá, při kontrole je důležité zachovat stav, kdy kontrolovaná osoba neví, že je kontrolována. Pro kontrolní činnost jsou proto vhodné právě přizvané osoby, které na rozdíl od běžných kontrolních pracovníků disponují anonymitou (rozsudek NSS z 21. 8. 2018, čj. 2 As 128/2018-36, bod 15, rozsudek Městského soudu v Praze z 4. 4. 2018, čj. 3 A 175/2017-22, body 30 a 31, či rozsudek NSS z 2. 11. 2005, čj. 2 Afs 104/2005-81).

[5] Městský soud se závěrem zabýval námitkami týkajícími se výše uložené pokuty. Správní orgány nemusí ve svých rozhodnutích provádět rozbor své dosavadní rozhodovací praxe. Správní praxe zabráňuje excesům, ale netvoří překážku pro udělení rozdílné pokuty v jednotlivém případě. Rozhodnutí žalovaného je dostatečně odůvodněné. Odkazy žalobkyně na jiná rozhodnutí žalovaného jsou nemístné, neboť zatímco v těchto odkazovaných rozhodnutích spáchali účastníci jen dva přestupky, tak v nyní projednávaném případě se žalobkyně dopustila sedmi přestupků. Městský soud vzal také v potaz rozhodnutí žalovaného z 8. 7. 2019, dle kterého byla žalobkyni uložena pokuta 500 000 Kč za celkem jedenáct protiprávních jednání. Žalovaný proto správně v napadeném rozhodnutí akcentoval, že se ze strany žalobkyně jedná o opakované jednání již osmnácti prokázaných případů. Žalovaný rovněž zmínil své rozhodnutí z 12. 4. 2019, ve kterém shledal žalobkyni vinnou ze spáchání dalších přestupků v období listopad 2017 až leden 2018. Tyto přítěžující okolnosti, které žalobkyně nespornuje, odůvodňují uložení pokuty v maximální výši.

[6] V počátcích služby Uber bylo logické, že tento typ porušení zákona byl sankcionován mírněji, neboť ještě nebylo ustáleno právní posouzení takového jednání. Dle rozsudku NSS z 31. 10. 2017, čj. 9 As 291/2016-136, který byl vydán v době spáchání nyní posuzovaných přestupků, je třeba při poskytování Uber služeb posoudit, zda faktická povaha této přepravy naplňovala výkon práce řidiče taxislužby. Žalovaný tak směl postihnout přestupky žalobkyně přísněji než v předcházejících obdobích. Městský soud nepřisvědčil ani námitce, že žalovaný vzal jako přítěžující okolnost tu skutečnost, která sama zakládá skutkovou podstatu přestupku. Nezaevidování vozidla taxislužby či neexistence oprávnění řidiče taxislužby lze samostatně sankcionovat pouze pro provozování taxislužby evidovaným vozidlem. Žalovaný k tomuto přihlédl pouze z hlediska trestu, nikoliv také viny, neboť chtěl odlišit situaci, kdy dopravce nezařadí vozidlo do evidence vozidel taxislužby, ale jinak toto vozidlo splňuje veškeré požadavky na vozidla taxislužby, od situace, kdy dopravce vozidlo nezaeviduje a zároveň nesplňuje ani další zákonné požadavky. Rozhodnutí žalovaného v tomto ohledu není rozporné.

[7] Žalovaný opřel své úvahy o likvidačním charakteru uložené pokuty o přílehavou judikaturu (rozsudky NSS z 29. 2. 2012, čj. 3 As 25/2011-68, či z 3. 6. 2015, čj. 6 As 266/2014-41). Z judikatury také vyplývá, že správní orgány nejsou povinny při ukládání pokuty za přestupky, u nichž zákon neupravuje zvláštní kritérium v podobě osobních a majetkových poměrů pachatele (jako je tomu v posuzované věci), zabývat se podrobným zjišťováním těchto poměrů tam, kde bude s ohledem na výši případné pokuty a na základní poznatky o osobě pachatele, zřejmé, že nehrozí existenční ohrožení pachatele či jeho podnikání (rozsudky NSS z 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008-133, či z 26. 10. 2016, čj. 1 As 254/2016-39). Přestože k tomu byla žalobkyně vyzvána, tak v průběhu správního řízení neuvedla žádné skutečnosti, ze kterých by vyplývalo, že uložená pokuta je pro ni likvidační. Záleží přitom

na účastníkovi řízení, aby projevil svůj zájem na tom, že uložená pokuta pro něj nebude mít likvidační účinky. Žalovaný se tímto na stranách 12 a 13 svého rozhodnutí podrobně zabýval. Žalobkyně nedisponovala ani živnostenským oprávněním k osobní přepravě. Vzhledem k tomu, že předchozí sankce neodradily žalobkyni od dalšího protiprávního jednání a také k tomu, že zaměstnává velké množství řidičů, žalovaný logicky akcentoval represivní úlohu uložené pokuty. Žalobkyně neozřejmila svoji majetkovou situaci ani v řízení o žalobě.

[8] Pokuta byla uložena v maximální možné výši za sedm skutků, což odpovídá míře a závažnosti přestupků. Její výši ovlivnila též řada přitěžujících okolností, přičemž žalovaný dodržel zásadu zákazu dvojího přičítání téhož. Žalovaný své rozhodnutí dostatečně odůvodnil a držel se zákonných mezí, přičemž žalovaný správně postupoval podle § 41 odst. 2 přestupkového zákona. Mechanismus výpočtu této pokuty je určitý. Po spojení obou řízení žalovaný správně zvýšil horní hranici nepřísňějšího trestu o jednu polovinu, ale nejvýše do částky, která je součtem horních hranic sazeb pokut za jednotlivé společně projednávané přestupky, tj. 525 000 Kč. Nepřiměřená délka řízení, dle judikatury, sama o sobě nezakládá povinnost správního orgánu, aby zmírnil ukládanou sankci (rozsudek NSS z 16. 5. 2019, čj. 9 As 56/2019-28). Městský soud nepřistoupil k moderaci pokuty. Tato pokuta totiž odráží jednak postavení žalobkyně jako velkého dopravce na trhu a současně velké množství jejích opakovaných obdobných přestupků.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[9] Proti tomuto rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost. Přestupkové řízení je pokládáno za řízení o trestním obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) Zároveň dle čl. 36 Listiny základních práv a svobod lze státní moc, i v přestupkových věcech, uplatňovat jen v případech a mezích stanovených zákonem. Tím, že žalovaný spojil dvě řízení až na konci odvolacího řízení, tak porušil výše popsání práva stěžovatelky. Usnesení o spojení řízení jí bylo doručeno prakticky současně s meritorním rozhodnutím, tudíž konstatování městského soudu, že se s tímto usnesením mohla seznámit, je nepravdivé. Stěžovatelka se nemohla vyjádřit jak k tomuto spojení, tak i k meritu spojeného řízení. Tím jí byla odeprána možnost se proti novým výrokům rozhodnutí žalovaného odvolat. Stěžovatelka ve své žalobě odkázala na rozsudek 8 A 103/2019-46 (bod [2] tohoto rozsudku). Městský soud vypořádal tuto stěžejní námitku nepřezkoumatelným způsobem, neboť se k ní nevyjádřil. Nejvyšší správní soud zrušil odkazovaný rozsudek pro nepřezkoumatelnost, nikoliv pro nezákonnost. Městský soud se vůbec nezabýval ustanovením přestupkového zákona, neboť to je speciální vůči obecnému ustanovení § 140 odst. 1 správního řádu (pozn. NSS: stěžovatelka má patrně na mysli § 88 přestupkového zákona), ačkoliv na něj stěžovatelka upozorňovala v žalobě. Spojené řízení se musí vést již před orgánem prvního stupně.

[10] Stěžovatelka v žalobě namítala, že žalovaný při stanovení pokuty nepřihlédl k dříve uložené pokutě za skutek z 11. 4. 2018, který měl být projednáván v jiném řízení. Městský soud se však k této námitce vůbec nevyjádřil. O skutku z 11. 4. 2018 mělo být totiž rozhodnuto ve společném řízení odvolacím rozhodnutím žalovaného z 8. 7. 2019 (bod [5] tohoto rozsudku). Projednání tohoto skutku však bylo, v rozporu s § 43 odst. 1 přestupkového zákona, nesprávně vyloučeno ze zmiňovaných řízení. Magistrát tak účelově rozhodl o skutku z 11. 4. 2018 samostatně a uložil za něj pokutu 100 000 Kč. Tato pokuta se

pokračování

pak promítla i do úvah žalovaného, načež stěžovatelka byla kvůli tomuto účelovému nespojení řízení trestána kumulativně, což je v přestupkovém právu nezákonné. Správní orgány, podle § 88 odst. 1 přestupkového zákona, nemají možnost uvážení, zda povedou společné řízení. Žaloba podle § 82 s. ř. s. byla podána proti kontrolnímu postupu, nikoliv proti rozhodnutí o přestupku, a tedy tato žaloba nepředstavovala důležitý důvod podle § 88 odst. 5 přestupkového zákona. Stěžovatelka v tomto ohledu odkazuje na rozsudek městského soudu z 25. 10. 2022, čj. 3 A 149/2019-83, přičemž městský soud zmateně reagoval na tuto námitku tak, že se nemůže zabývat řízeními vedenými u jiného senátu. Tato námitka měla pouze vést k přehlednosti. Stěžovatelka nepodala proti tomuto odkazovanému rozsudku kasační stížnost, neboť zatímco v odkazovaném řízení žalovaný nemohl z časových důvodů přihlídnout k dříve uloženým trestům, tak v nyní napadeném rozhodnutí již mohl a měl.

[11] K osobním a majetkovým poměrům se u fyzických podnikajících osob má přihlížet i mimo korektiv likvidačního charakteru pokuty, a to s ohledem na zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, a na zákon č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim. Tuto zásadu individualizace trestu je nutno stejně vykládat i v přestupkovém řízení, resp. správní orgány musí učinit přezkoumatelný odhad osobních a majetkových poměrů pachatele. Žalovaný tento odhad učinil nepřezkoumatelně, jestliže dovedl, že poměry stěžovatelky budou obdobné jako u ostatních podnikatelů na území Prahy. Městský soud aproboval nepřezkoumatelné rozhodnutí.

[12] Co se týče otázky, zda správní orgány mají zohlednit délku přestupkového řízení při ukládání pokuty, tak k ní městský soud nesprávně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu 9 As 56/2019-28 (bod [8] tohoto rozsudku). Závěry odkazovaného rozsudku však byly překonány, neboť podobné právní závěry Nejvyššího soudu byly korigovány Ústavním soudem. Ten v nálezu z 31. 3. 2005, sp. zn. I ÚS/554/04, dovedl, že v trestním řízení soudy mohou vzít v potaz nepřiměřenou délku řízení tak, že uložený trest zmírní. Dle stěžovatelky tedy obecné soudy musí využít všech prostředků, které jim trestní právo poskytuje, k tomu, aby kompenzovaly právo stíhaného na projednání věci v přiměřené lhůtě, resp. ve výroku o trestu musí zohlednit právě i otázku délky řízení. Podle čl. 6 Úmluvy přitom toto pravidlo musí platit i pro přestupková řízení. Jestliže ustanovení § 94 přestupkového zákona ukládá správnímu orgánu, aby rozhodl nejpozději do 60 dnů ode dne zahájení přestupkového řízení, tak správní orgán je při překročení této lhůty povinen toto překročení explicitně zohlednit. Účastník přestupkového řízení se nemůže ocitnou v nevýhodnějším postavení oproti účastníkovi trestního řízení jen proto, že je jeho případ projednáván v jiném než trestněprávním režimu.

Vyjádření žalovaného

[13] Žalovaný nesporuje, že při naplnění požadavků podle § 88 přestupkového zákona může již správní orgán prvního stupně vést o těchto přestupcích společné řízení. Ze zákona ani z judikatury však nevyplývá omezení, že k tomuto spojení nemůže dojít až v odvolacím řízení, resp. odvolací orgán by musel nehospodárně tato rozhodnutí orgánu prvního stupně zrušit, byť v nyní projednávaném případě šlo o projednávaných přestupcích rozhodnout i v rámci samostatných rozhodnutí. Kontrolu z 11. 4. 2018 provedly přízvané osoby. Proti tomuto způsobu vedení kontroly podala stěžovatelka zásahovou žalobu, a proto se magistrát logicky rozhodl počkat na výsledek řízení o této zásahové žalobě, byť vyčkávat nemusel. O

dalších skutcích (tj. z 19. 6. 2018, 27. 6. 2018 a 23. 7. 2018) rozhodl magistrát dne 12. 11. 2018, tj. předtím, než bylo pravomocně skončeno řízení zásahové žalobě o kontrole z 11. 4. 2018. V době, kdy došlo k zahájení přestupkového řízení o skutku z 11. 4. 2018 (zahájeno dne 18. 2. 2019), již probíhalo odvolací řízení o rozhodnutí z 12. 11. 2018.

[14] Magistrát tedy objektivně nemohl vést o těchto čtyřech skutcích společné řízení. Stěžovatelka v odvolání proti rozhodnutí z 5. 3. 2019 upozornila žalovaného, že se dopustila dalších přestupků spáchaných v souběhu, a žalovaný proto z moci úřední tato dvě odvolací řízení spojil. Dle rozsudku NSS z 18. 6. 2009, čj. 1 As 28/2009-62, č. 2248/2011 Sb. NSS, není třeba vést společné řízení, dojde-li k naplnění absorpční zásady. Ustanovení § 88 odst. 5 připouští, že skutek lze ze společného řízení vyloučit, je-li to vhodné. Vzhledem k tomu, že správní řízení tvoří jeden celek a že odvolací orgán může uloženou pokutu snížit, resp. ji nemůže zvýšit, tak tím spíš postačuje pouhé zohlednění absorpční zásady.

[15] Jelikož Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek 8 A 103/2019-46, tak se na něj hledí, jako kdyby nikdy neexistoval. Městský soud se proto s tímto odkazovaným rozsudkem nemusel vypořádávat.

[16] Žalovaný připouští, že skutek z 11. 4. 2018 mohl být projednán v rámci rozhodnutí žalovaného z 8. 7. 2019, ve kterém se posuzovalo jedenáct skutků spáchaných v období od 1. 2. 2018 do 17. 4. 2018. Skutečnost, že skutek z 11. 4. 2018 byl projednán v nyní přezkoumávaném řízení, však nezpůsobuje jeho nezákonnost. Stěžovatelka je totiž jedním z největších porušovatelů zákona o silniční dopravě. Rozhodnutím z 12. 4. 2019 byla stěžovatelka shledána vinnou ze spáchání sedmi skutků; rozhodnutím z 8. 7. 2019 ze spáchání jedenácti skutků a nyní přezkoumávaným rozhodnutím ze spáchání čtyř skutků. Za období osmi měsíců tak stěžovatelka spáchala celkem dvacet dva protiprávních skutků na úseku taxislužby. Stěžovatelka přitom nebyla na svých právech poškozena tím, že o skutku z 11. 4. 2018 nebylo rozhodnuto v rozhodnutí z 8. 7. 2019, neboť jí bylo uloženo stejné navýšení úhrnné pokuty, tj. 25 000 Kč, jako by jí bylo uloženo rozhodnutím z 8. 7. 2019.

[17] Stěžovatelce byly za jejích dvacet dva přestupků uloženy pokuty v celkové výši 1 175 000 Kč. Likvidační dopad pokuty je třeba zkoumat v případech, kdy je zjevné, že by skutečně mohl nastat. V kontextu pražských taxislužeb nebývá pokuta ve výši 100 000 až 150 000 Kč likvidační ani u dopravců, kteří jsou současně řidiči. Proto pokuta 525 000 Kč, která byla uložena stěžovatelce, jež patrně zaměstnává desítky řidičů, nemá na ni likvidační účinky. Stěžovatelka se ani nesnažila prokázat, že by tato pokuta na ni měla mít negativní dopad. Pravidlo, že se má v přestupkovém řízení přihlížet také k osobním poměrům, je stanoveno pouze pro přestupky nepodnikajících fyzických osob. Pokud by tedy zákonodárce chtěl, aby se k osobním poměrům přihlíželo také u podnikajících fyzických osob, tak by tak učinil. Toto přihlídnutí je tak nepovinné. Výše pokuty odpovídá rozsahu podnikání stěžovatelky.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[18] Kasační stížnost není důvodná.

Spojení řízení

pokračování

[19] Nejvyšší správní soud se úvodem zabýval skupinou námitek, dle kterých žalovaný nemohl spojit odvolací řízení proti dvěma rozhodnutím magistrátu do jednoho řízení. Proti výrokům v rozhodnutí žalovaného, jak byly nově formulovány, se stěžovatelka nemohla odvolat, čímž bylo porušeno její právo spravedlivý proces, neboť přišla o jednu „instanci“. Stěžovatelka neměla možnost se k tomuto spojení vyjádřit. Městský soud se nezabýval vztahem přestupkového zákona a správního řádu. Městský soud se nedostatečně zabýval odkazem stěžovatelky na rozsudek 8 A 103/2019-46 (bod [9] tohoto rozsudku). Nejvyšší správní soud shledal tyto námitky nedůvodnými.

[20] Ustanovení § 140 odst. 1 správního řádu zní takto: *Správní orgán může na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením spojit různá řízení, k nimž je příslušný, pokud se týkají téhož předmětu řízení nebo spolu jinak věcně souvisejí anebo se týkají týchž účastníků, nebrání-li tomu povaha věci, účel řízení anebo ochrana práv nebo oprávněných zájmů účastníků. Spojit řízení lze i v průběhu řízení za předpokladu, že tím nevznikne nebezpečí újmy některému z účastníků.*

[21] Ustanovení § 88 odst. 1 přestupkového zákona zní takto: *Pokud se podezřelý dopustil více přestupků, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy, a k jejich projednání je příslušný též správní orgán, projednají se ve společném řízení.*

[22] Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelkou v tom, že výše citované ustanovení přestupkového zákona je speciální vůči výše citovanému ustanovení správního řádu. Tato specialita vyplývá ze skutečnosti, že citované ustanovení přestupkového zákona se vztahuje k přestupkovým řízením, kdežto citované ustanovení správního řádu se vztahuje obecně ke správním řízením. Nejvyšší správní soud přitom nevidí důvod, proč by se, vzhledem ke subsidiárnímu užití správního řádu i v přestupkovém řízení, nemohla v přestupkovém řízení aplikovat poslední věta ustanovení § 140 odst. 1 správního řádu: *Spojit řízení lze i v průběhu řízení za předpokladu, že tím nevznikne nebezpečí újmy některému z účastníků.* Tento závěr aprobovala i judikatura (rozsudek NSS z 16. 1. 2024, čj. 2 As 40/2023-43, body 20 až 23). Judikatura taktéž dovodila, že spojit řízení o přestupcích lze až v řízení o odvolání, pokud správní orgány zohlední zásadu absorpce, zákazu reformace *in peius* či tomu přizpůsobí výrok o nákladech řízení (rozsudek NSS z 18. 5. 2023, čj. 2 As 308/2021-48, body 18, 19, 21 a 23).

[23] Žalovaný zohlednil jak absorpci obou pokut uložených magistrátem (strana 11 druhý odstavec rozhodnutí žalovaného), tak i zákaz reformace *in peius* (rozhodnutím z 12. 11. 2018 uložil magistrát pokutu 500 000 Kč a rozhodnutím z 5. 3. 2019 pokutu 100 000 Kč, celkem tedy 600 000 Kč; žalovaný přitom uložil stěžovatelce pokutu ve výši 525 000 Kč, tj. neuložil přísnější pokutu). Žalovaný správně uložil stěžovatelce nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč, tj. náklady za jedno vedené řízení (výrok C rozhodnutí žalovaného). Žalovaný také dostatečně zdůvodnil, proč posuzovaná odvolací řízení spojil (strana 2 poslední dva odstavce a strana 3 usnesení žalovaného z 8. 11. 2019). Postup žalovaného, který se rozhodl obě řízení spojit, aniž by rušil rozhodnutí magistrátu, přitom Nejvyšší správní soud považuje za logický a vyhovující zásadám hospodárnosti, rychlosti a jednotnosti správního řízení.

[24] Ze spisu žalovaného vyplývá, že usnesení žalovaného o spojení dvou odvolacích řízení bylo stěžovatelce doručeno dne 8. 11. 2019 a napadené rozhodnutí žalovaného jí bylo

doručeno dne 13. 11. 2019. Argumentace stěžovatelky, že toto usnesení jí bylo „*doručeno až prakticky současně s meritorním rozhodnutím*“, je tak spíše zavádějící. Není pravdou, že by stěžovatelka neměla možnost se k tomuto usnesení vyjádřit ještě před vydáním napadeného rozhodnutí. Tuto možnost měla, byť musela jednat poměrně promptně.

[25] Nedůvodná je i námitka stěžovatelky, že se městský soud nezabýval otázkou, zda je ustanovení § 88 přestupkového zákona speciální vůči ustanovení § 140 správního řádu. Městský soud v bodě 42 svého rozsudku uvedl: „*Žalovaný v usnesení ze dne 8. 11. 2019 o spojení věcí správně vysvětlil, že k předmětnému spojení věcí byla dána i podmínka dle 88 odst. 3 zákona o přestupcích. Soud jen doplňuje, že pro spojení věci byly splněny i podmínky dle § 140 odst. 1 správního řádu, když v obou spojovaných řízeních vystupovala žalobkyně v pozici účastníka řízení a jednalo se de facto o stejný předmět řízení, když žalobkyně se ve všech řízeních dopustila obdobných přestupků jen v jiném čase (při jiné kontrole). (...) Na tomto místě soud konstatuje, že skutečnost, že správní orgány přistoupily ke spojení řízení, nemohla být v žádném případě pro žalobkyni překvapivá, když sama žalobkyně tento procesní postup v řízení navrhovala. Soud odmítá, že by žalobkyně byla usnesením o spojení věci jakkoliv postihnuta na svých právech na obhajobu, ani že by tímto postupem došlo k porušení zásady dvojinstančnosti řízení.*“ Městský soud tedy shledal, že došlo k naplnění podmínek pro spojení řízení jak podle přestupkového zákona, tak i podle správního řádu. V takové situaci by pak bylo nadbytečné, aby městský soud explicitně zmiňoval, že ustanovení přestupkového zákona jsou speciální vůči ustanovením správního řádu. Městský soud jasně konstatoval, že spojení řízení nebylo v rozporu se žádným z obou dotčených předpisů.

[26] Nejvyšší správní soud závěrem aprobuje způsob, kterým se městský soud vypořádal s odkazem stěžovatelky na rozsudek čj. 8 A 103/2019-46. V době před vydáním nyní napadeného rozsudku sice vydal osmý senát městského soudu, v reakci na zrušující rozsudek NSS z 12. 10. 2022, čj. 10 A 28/2022-26, nový rozsudek z 10. 1. 2023, čj. 8 A 103/2019-67. Nicméně i tento nový rozsudek byl v době před vydáním nyní přezkoumávaného rozsudku napaden kasační stížností, kterou Nejvyšší správní soud rozsudkem čj. 2 As 40/2023-43 (bod [22] tohoto rozsudku) posoudil tak, že zrušil i nový rozsudek osmého senátu městského soudu. V každém případě platí, že rozsudek čj. 8 A 103/2019-46, na který se odkazovala stěžovatelka při ústním jednání u městského soudu, byl zrušen, a proto se s ním městský soud nemusel věcně vypořádávat. Nezáleží přitom na tom, zda byl tento odkazovaný rozsudek zrušen pro nezákonnost či nepřezkoumatelnost, neboť jeho právní posouzení nebylo v důsledku zrušujícího rozsudku NSS z 12. 10. 2022, čj. 10 A 28/2022-26, závazné.

Zahrnutí skutku z 11. 4. 2018

[27] Nejvyšší správní soud se dále zabýval skupinou námitek, dle kterých měl žalovaný v nyní napadeném rozhodnutí přihlídnout k pokutě, kterou stěžovatelce uložil za skutek z 11. 4. 2018. Skutek z 11. 4. 2018 byl nesprávně projednáván v nyní přezkoumávaném řízení, ačkoliv měl být projednáván v řízení, v němž žalovaný vydal rozhodnutí z 8. 7. 2019. Městský soud se přitom k této námitce vůbec nevyjádřil (bod [10] tohoto rozsudku). Nejvyšší správní soud shledal tyto námitky nedůvodnými.

[28] Nejvyšší správní soud úvodem připomíná, že městský soud se v rozsudku 25. 10. 2022, čj. 3 A 149/2019-83, již zabýval otázkou, zda magistrát mohl vyloučit projednávání skutku z 11. 4. 2018 ze společného řízení, ve kterém žalovaný rozhodl o dalších jedenácti

pokračování

skutcích rozhodnutím z 8. 7. 2019. Městský soud v bodě 37 zmiňovaného rozsudku tento postup magistrátu aproboval s tím, že podání zásahové žaloby stěžovatelkou proti průběhu kontroly z 11. 4. 2018 představovalo důležitý důvod podle § 88 odst. 5 přestupkového zákona, na základě kterého mohl magistrát tento skutek ze společného řízení vyloučit. Stěžovatelka proti tomuto zmiňovanému rozsudku městského soudu nepodala kasační stížnost.

[29] V bodě 80 nyní přezkoumávaného rozsudku městský soud na zmiňovaný rozsudek odkázal a uvedl k tomu: „*Co se týče výtek žalobkyně namířených proti řízení vedenému před zdejším soudem pod sp. zn. 3 A 149/2019 (městský) soud jen podotýká, že není oprávněn jakkoliv hodnotit či zasahovat do jiného soudního řízení; nad to Městský soud v Praze ve věci pod sp. zn. 3 A 149/2019 vydal dne 25. 10. 2022 rozsudek ve věci, proti němuž nebyla podána žalobkyní kasační stížnost.*“ Nejvyšší správní soud připouští, že městský soud mohl formulovat odkaz na právní závěry rozsudku čj. 3 A 149/2019-83 precizněji ve vztahu k námitkám stěžovatelky. Nicméně z tohoto odkazu je zřejmé, že městský soud si byl vědom právních závěrů zmiňovaného rozsudku a tyto závěry respektoval. Stejně tak si těchto právních závěrů musela být vědoma i stěžovatelka, jestliže ve zmiňovaném rozsudku vystupovala na straně žalující. Městský soud se tedy nemusel explicitně zabývat otázkou, zda skutek z 11. 4. 2018 musel být posouzen v rozhodnutí žalovaného z 8. 7. 2019, neboť tato otázka byla předmětem jiného řízení u městského soudu. Naopak otázkou, zda mohl být skutek z 11. 4. 2018 projednáván ve společném řízení spolu se skutky z 19. 6. 2018, 27. 6. 2018 a 23. 7. 2018 (bod [1] tohoto rozsudku), se městský soud musel zabývat, což také učinil v bodě 42 nyní napadeného rozsudku. Městský soud shledal mj. i naplnění podmínky podle § 88 odst. 3 přestupkového zákona, tj. že *ve společném řízení se neprojedná přestupek, který byl spáchán po zahájení řízení o jiném přestupku*. Řízení o dalších skutcích bylo zahájeno nejdříve dne 16. 8. 2018 (strana 4 poslední odstavce rozhodnutí žalovaného), tj. skutek z 11. 4. 2018 byl spáchán před zahájením řízení o dalších skutcích. Ustanovení § 88 přestupkového zákona jiné časové pravidlo pro zahrnutí skutků do společného řízení nestanovuje.

[30] Nejvyšší správní soud nesouhlasí ani s argumentací, že žalovaný nepřihlédl k pokutě uložené za skutek z 11. 4. 2018. K této námitce je třeba předeslat, že tento skutek byl projednáván v rozhodnutí z 5. 3. 2019, kterým byla stěžovatelce uložena pokuta pouze nepravomocně. Žalovaný se pak v návaznosti na spojení uvedených řízení na straně 11 druhém odstavci svého rozhodnutí zabýval aplikací § 41 odst. 2 přestupkového zákona, ve spojení s ustanoveními § 35 odst. 6 písm. b) a § 35 odst. 6 písm. a) zákona o silniční dopravě, a dovodil, že „*musel přistoupit k moderaci pokuty (o celkové výši 600 000 Kč) a uložil pokutu 525 000 Kč (...)*“. Městský soud pak tuto úvahu aproboval v bodě 42 svého rozsudku: „*Je pravdou, že vedení společného řízení má zásadní vliv na ukládání správních trestů, neboť podle § 41 přestupkového zákona se za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednáváných ve společném řízení uloží tzv. úhrnný trest podle absorpční, případně asperační zásady. Žalovaný i na uvedené řádně reflektoval, což se odrazilo na straně 11 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.*“

Přihlédnutí k osobním a majetkovým poměrům

[31] Nejvyšší správní soud se dále zabýval skupinou námitek, dle kterých se vedle likvidačního charakteru pokuty mají přezkoumatelně vzít v potaz také osobní a majetkové poměry pachatele. To vyplývá z analogické aplikace předpisů trestního práva vůči

právníkům osobám. Úvaha žalovaného je však v tomto směru nepřezkoumatelná (bod [11] tohoto rozsudku). Nejvyšší správní soud považuje tento okruh námitek za nedůvodný.

[32] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení z 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS, dovodil: „*Správní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt je povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí*“ (bod 39 usnesení rozšířeného senátu). „*V těchto případech správní orgán vychází při zjišťování osobních a majetkových poměrů z údajů doložených samotným účastníkem řízení, případně z těch, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení či které si opatří samostatně bez součinnosti s účastníkem řízení. Nelze-li takto získat přesné informace o stavu majetku účastníka řízení a o jeho příjmech, je správní orgán oprávněn stanovit je v nezbytném rozsahu odhadem* (bod 40 usnesení rozšířeného senátu). „*Bude tedy záležet především na účastníku řízení, zda projeví svůj zájem na tom, aby uložená pokuta pro něj neměla likvidační důsledky, tím, že správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a tyto také věrohodným způsobem doloží (...). Pokud tak účastník řízení neučiní (...), bude správní orgán oprávněn vyjít pouze z údajů, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení a které si správní orgán může zjistit bez součinnosti s účastníkem řízení (...). Nepovede-li tento postup k přesnému výsledku, může si správní orgán takto učinit také jen základní představu o příjmech a majetku účastníka řízení (...)*“ (bod 38 usnesení rozšířeného senátu).

[33] Z výše citovaných pasáží usnesení rozšířeného senátu vyplývá, že správní orgán přihlédne k majetkovým a osobním poměrům pachatele tehdy, pokud je zřejmé, že by zamýšlená pokuta mohla mít pro něj likvidační účinky. Osobní a majetkové poměry pachatele se tedy zkoumají při „zjevnosti“ toho, že zamýšlená pokuta může mít pro něj likvidační účinky. Na zjištění, zda tato pokuta může mít likvidační charakter, by se měla podílet především osoba pachatele, přičemž v případě její pasivity by si o této otázce měl správní orgán učinit úvahu na základě informací, které vyplynuly z řízení či informací, které si může opatřit bez součinnosti pachatele. Z těchto závěrů městský soud vyšel v bodě 74 svého rozsudku: „*Správní orgány nejsou povinny při ukládání pokuty za přestupky, u nichž zákon neupravuje zvláštní kritérium v podobě osobních a majetkových poměrů pachatele (jako je tomu v posuzované věci), zabývat se podrobným zjišťováním těchto poměrů tam, kde bude s ohledem na výši do úvahy přicházející pokuty a na základní poznatky o osobě pachatele, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení, zřejmé, že nebrozí existenční ohrožení pachatele či jeho podnikání.*“

[34] Stěžovatelka nesporně závěr žalovaného, který posoudil uloženou pokutu jako „nelikvidační“ a taktéž nesporně způsob, jakým si žalovaný učinil úvahu o jejích osobních majetkových poměrech v situaci, kdy mu stěžovatelka neposkytla k této otázce žádné podklady. Stěžovatelka pouze namítá nepřezkoumatelnost této úvahy žalovaného.

[35] Žalovaný na straně 12 třetím odstavci svého rozhodnutí ocitoval část výše zmíněného usnesení rozšířeného senátu. Následně na tyto závěry navázal úvahou, že poměry stěžovatelky budou srovnatelné s poměry podobně velkých podnikatelů na území hl. m. Prahy. Dopady pokuty, dle žalovaného, tak budou na stěžovatelku citlivé, nikoliv však likvidační; v opačném případě by se jistě bránila prokázáním svých osobních a majetkových

pokračování

poměrů, k čemuž nedošlo. Rozhodnutí žalovaného je dle Nejvyššího správního soudu přezkoumatelné, neboť z odůvodnění jasně vyplývají jeho úvahy, které však nutně nemusí být nikterak podrobné. To aproboval i městský soud v bodě 61 svého rozsudku: *„Nelze tak přisvědčit žalobkyni, pokud tvrdí, že napadené rozhodnutí je nezdůvodněné, nepřezkoumatelné a je z tohoto postaveno na libovůli žalovaného. Soud v posuzovaném případě shledal žalobou napadené rozhodnutí, včetně odůvodnění výše uložené pokuty za dostatečně odůvodněné, jejichž skutkové i právní závěry korespondují s obsahem správního spisu ke všem projednávaným skutkům.“* Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že rozhodnutí žalovaného netrpí nepřezkoumatelností ani proto, jestliže se po vyhodnocení pokuty jako „nelikvidační“ v situaci, kdy ze strany stěžovatelky nebyly doloženy žádné podklady, podrobněji nezabýval osobními a majetkovými poměry stěžovatelky.

[36] Pakliže stěžovatelka argumentuje, že žalovaný měl při stanovení pokuty přihlédnout k jejím poměrům tak, jak se má dít v trestním řízení (tzv. soudcovská individualizace trestu), tak Nejvyšší správní soud k tomuto může toliko konstatovat, že žalovaný tak v mezích přestupkového řízení (§ 37 až § 40 přestupkového zákona) skutečně učinil. Žalovaný se jednak zabýval důsledky pokuty pro podnikání stěžovatelky. Žalovaný také přihlédl k jiným řízením o skutkově podobných přestupcích stěžovatelky, opakovaným pácháním tohoto typu přestupků ze strany stěžovatelky, rozsahem podnikání stěžovatelky či k neoprávněné výhodě stěžovatelky na trhu (strana 11 třetí odstavce a strana 12 druhý odstavec rozhodnutí žalovaného). Individualizace trestu totiž nespočívá pouze v zohlednění osobních a majetkových poměrů pachatele (při zjevnosti možného likvidačního charakteru pokuty), ale také v zohlednění okolností přestupku jako takového či přístupu pachatele k řízení apod. (výše zmíněné § 37 až § 40 přestupkového zákona).

Přihlédnutí k délce řízení

[37] Nejvyšší správní soud se závěrem zabýval skupinou námitek, dle kterých měl žalovaný při výměře pokuty vzít v potaz také nepřiměřenou délku přezkoumávaného řízení. Judikatura Nejvyššího správního soudu, na kterou městský soud odkázal, byla překonána judikaturou Ústavního soudu. Jestliže správní orgán překročí lhůtu 60 dní k vydání rozhodnutí, tak by měl tuto skutečnost zohlednit snížením pokuty (bod [12] tohoto rozsudku). Také tento okruh námitek shledal Nejvyšší správní soud nedůvodným.

[38] Nejvyšší správní soud na tomto místě připomíná, že totožnou argumentací zástupce stěžovatelky ve skutkově obdobných případech se již v minulosti zabýval a v rozsudku NSS z 25. 9. 2023, čj. 3 As 258/2022-38, bodu 25, uvedl: *„Nepříléhavé jsou argumenty stěžovatele, že z jím citované správní či ústavní judikatury by plynula jakákoliv povinnost správních orgánů přistoupit ke snížení pokuty v důsledku délky přestupkového řízení. I kdyby toto řízení nepřiměřeně dlouhé bylo, quid non v projednávané věci, pak ke stejné otázce se NSS (v typově stejných věcech) již opakovaně vyjádřil (viz rozsudek NSS z 20. 5. 2021, čj. 1 As 373/2020-40, či z 21. 2. 2023, čj. 10 As 39/2021-41). Lze ocitovat kupříkladu závěry vyjádřené v rozsudku 3 As 258/2022 z 18. 6. 2021, čj. 5 As 374/2020-35, dle něhož „stěžovateli lze nepochybně přisvědčit v tom, že přestupkové řízení je řízením o trestním obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ovšem neplyne výslovný požadavek, aby smluvní státy v trestních řízeních 'kompenzovaly' nepřiměřenou délku řízení zmírněním trestu. Tato forma kompenzace tedy neplyne přímo z práva na přiměřenou délku řízení. Nejvyšší správní soud proto již dříve dospěl k závěru, že tato forma 'kompenzace'*

porušení práva na přiměřenou délku řízení by musela být založena přímo na rozhodnutí zákonodárce, což učinil výslovně toliko pro ukládání trestů v trestním řízení“ (rozsudek NSS z 16. 5. 2019, čj. 9 As 56/2019-28, bod 21). Správní orgány proto mohou při posuzování druhu a výše sankce vzít délku správního řízení v potaz, avšak nemusí se jí nutně zabývat, neshledají-li ji pro individualizaci trestu relevantní a přestupce se vůči překračování lhůt nebrání k tomu určenými prostředky. Rozhodnou-li se však délku správního řízení zohlednit, musí své úvahy zřetelně promítnout do odůvodnění rozhodnutí“.

[39] Nejvyšší správní soud v bodě 26 výše citovaného rozsudku dále dovodil: „*Skutečnost, že ty samé závěry obsažené také v rozsudku NSS z 16. 5. 2019, čj. 9 As 56/2019-28, pozici stěžovatele nekonvenují, ještě nezakládá jejich protiústavnost. Ponecháváje stranou myšlenku, jak by judikatura NSS z roku 2019 mohl být překonána „před mnoha lety“, patrně tedy stěžovatelem citovaným nálezem Ústavního soudu z 31. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 554/04, NSS nezbyvá než zopakovat, že v citovaných rozsudcích NSS bylo detailně osvětleno, že z judikatury ESLP neplyne výslovný požadavek, aby smluvní státy v trestních (a tedy případně i v přestupkových) řízeních „kompenzovaly“ nepřiměřenou délku řízení zmírněním trestu. Český zákonodárce se výslovně rozhodl pro tuto formu „kompenzace“ pouze v případě ukládání trestů v trestním řízení. Rovněž Ústavní soud požadavek snížení trestu jako formy kompenzace nepřiměřené délky řízení neformuloval jako obecné pravidlo. Jedná se o prostředek, který lze užít po posouzení všech individuálních okolností a řady kritérií (rozsudky NSS z 18. 6. 2021, čj. 5 As 374/2020-35, či z 28. 5. 2021, čj. 1 As 286/2020-38.*

[40] Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku závěrem v bodě 27 dovodil: „*Konečně, nic odlišného neplyne ani ze stěžovatelem odkazované judikatury ESLP. Skutečnost, že určité řízení podle vnitrostátního práva bude vyhodnoceno jako řízení o „trestním obvinění“ dle čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy totiž bez dalšího neznamená, že požadavky plynoucí z trestní větve čl. 6 Úmluvy se budou uplatňovat ve všech případech se stejnou naléhavostí. Dokonce tedy i v řízení o „trestních obviněních“ ve smyslu čl. 6 Úmluvy se jednotlivé záruky spravedlivého procesu uplatňují pouze v míře, jež reflektuje závažnost jednání, které je postihováno (rozsudek ESLP z 23. 11. 2006, Jussila proti Finsku, č. 73053/01; či z 12. 5. 2010, Kammerer proti Rakousku, č. 32435/06, bod 27)“.*

[41] Nejvyšší správní soud k tomuto dodává, že Ústavní soud se již v minulosti zabýval ústavními stížnostmi proti rozsudkům, ve kterých Nejvyšší správní soud aplikoval výše citované závěry. Tyto ústavní stížnosti shledal Ústavní soud zjevně neopodstatněnými. Jednalo se o usnesení Ústavního soudu z 26. 8. 2021, sp. zn. II.ÚS 2264/21; usnesení z 15. 9. 2021, sp. zn. I.ÚS 1962/21 anebo usnesení z 14. 12. 2021, sp. zn. I.ÚS 2031/21. Ostatně i Ústavní soud uvedl, že „*povinnost zohledňovat délku řízení při úvahách o výši ukládané pokuty v přestupkovém řízení z judikatury Ústavního soudu ani Evropského soudu pro lidská práva nevyplývá*“ (usnesení z 14. 12. 2021, sp. zn. I.ÚS 2031/21).

IV. Závěr a náklady řízení

[42] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.).

[43] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci

pokračování

neměla úspěch. Žalovanému žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 13. května 2024

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu